

SUD BOSNE I HERCEGOVINE
TRANSKRIPT

SUĐENJE U PREDMETU
„Racković Vitomir“
S1 1 K 014365 13 Krl

Datum suđenja: 12.02.2014. godine.

Transkript cijelog suđenja:

AV – TEHNIČAR: 12.02.2014-te S1 1K 014365 13 Krl „Racković Vitomir“

Predsjedavajući vijeća-sudija Božić: Dobro jutro, izvolite sjesti. Otvaram glavni pretres u krivičnom predmetu protiv optuženog Racković Vitomira, a po optužnici Tužilaštva Bosne i Hercegovine, broj T 20 KTRZ 0008050 13 od 26.11.2013. godine, potvrđena dana 09.12.2013. godine, zbog krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h), KZ-a Bosne i Hercegovine. Konstatovaću ko je pristupio. Ispred tužilaštva, tužilac?

Tužilac: Dobro jutro časni sude, tužilac Dževad Muratbegović sa saradnicom.

Sudija: Hvala. Optuženi Racković Vitomir?

Optuženi: Ja.

Sudija: Pristupio. Branilac?

Branilac: Advokat Petko Pavlović, prisutan, dobro jutro.

Sudija: Pristupio. Pristupio je i za danas pozvani svjedok Tvrtković Rašid. Vijeće je u sastavu: Ja sam sudija Zoran Božić, predsjedavajući ovog sudskog vijeća. S moje desne strane je sudija Pašić Mediha, s moje lijeve strane sudija Smajlović Mira. Ima li prigovora na sastav suda?

Tužilac: Postupajući tužilac nema prigovora na sastav vijeća.

Sudija: Zahvaljujem. Optuženi?

Optuženi: Nemam.

Sudija: Hvala. Branilac?

Branilac: Nema.

Sudija: U redu. Konstatuje se da su ispunjeni uslovi, uslovi za održavanje glavnog pretresa. Glavni pretres je javan. Optuženi ustanite. Ja ću pročitati Vaše lične podatke. Ukoliko nešto nije tačno, pa ćemo to konstatovati. Jel' u redu?

Optuženi: *(Isključen mikrofoni)*...U redu.

Sudija: Racković Vitomir od oca Mile i majke Stanojke, rođene Novaković, rođen 13.03.1950. godine u Višegradu, Jedinstveni matični broj ..., jel' ovo Vaš matični broj, ukoliko znate?

Optuženi: Ja mislim da jeste, ne znam napamet.

Sudija: Dobro, u redu, ja vjerujem da je tužilac to tačno napisao. ..., državljanin ... pismen, po zanimanju rukovodilac građevinskih, rukovaoc, rukovodilac ili rukovaoc građevinskih....

Optuženi: Rukovaoc...

Sudija: Rukovac građevinskih mašina, u penziji, oženjen, otac troje punoljetne djece, vojsku služio '69-te na '70-te godine u Zaječaru, posjeduje čin desetara bivše JNA, loše, lošeg imovnog stanja, nije osuđivan. I određene su mjere za., mjere zabrane, rješenjem suda od, od 11.09.2013. godine. Je li ovo tačno?

Optuženi: Da.

Sudija: U redu. Ja Vas upozoravam da ste dužni pažljivo pratiti tok glavnog pretresa, da možete iznositi činjenice, predlagati dokaze, postavljati pitanja svjedocima i vještacima, davati obrazloženja u vezi iskaza svjedoka i vještaka. Imate pravo na branioca po vlastitom nahođenju. Dužni ste o svakoj promjeni adrese obavijestiti sud dok ovaj postupak traje. U protivnom protiv Vas može biti određen pritvor, jel' Vam ovo jasno?

Optuženi: Da.

Sudija: Vi možete dati iskaz u toku glavnog pretresa, možete svjedočiti u vlastitu korist. U slučaju ću, u tom slučaju ćete biti i direktno i unakrsno ispitani, jel' Vam i ovo jasno?

Optuženi: Da.

Sudija: U redu. Vaš branilac je Petko Pavlović, advokat iz Zvornika...

Optuženi: Da.

Sudija: Vi ste saglasni da Vas brani, je li tako? U redu. Pozivam tužioca da pročita optužnicu. Tužioc, tužioče izvolite.

Tužilac: Hvala časni sude. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine, na osnovu odredbe člana 35. stav 2. tačke 1. iz člana 226. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine podiglo je optužnicu pod brojem T 20 0 KTRZ 008050 13 od 26. novembra 2013. godine, protiv Racković Vitomira, sa podacima kao u optužnici koja optužnica je potvrđena 09.12.2013. godine, što je u periodu od sredine mjeseca maja do kraja avgusta 1992. godine u okviru širokog i sistematičnog napada vojske i policije Republike Srpske i paravojnih formacija usmjerenog protiv civilnog Bošnjačkog stanovništva na području opštine Višegrad, znajući za takav napad, kao pripadnik Vojske Republike Srpske, učestvovao u progonu civilnog Bošnjačkog stanovništva na području opštine Višegrad, na nacionalnoj i vjerskoj osnovi, i to zatvaranjem, mučenjem, prisilnim nestankom osoba, prisiljavanjem druge osobe upotrebom sile ili prijetnje, direktnim napadom na seksualni odnos, silovanje i drugim nečovječnim djelima slične prirode, učinjenim u namjeri nanošenja velike patnje i ozbiljne fizičke ili psihičke povrede ili narušenja zdravlja, tako što je. Pod tačkom 1. Dana 14. maja 1992. godine u popodnevnim satima naoružan automatskom puškom, zajedno sa grupom naoružanih srpskih vojnika, teretnim vozilom TAM-ić, iz pravca sela Donja Lijeska, opština Višegrad došao u selo Crni Vrh, opština Višegrad u kojem su živjeli Bošnjaci, gdje su lišili slobode civile Čakar Adila i Čuković Muhameda, a zatim u toku vožnje prema selu Šabanije, opština Višegrad, oštećene Čakar Adila i Čuković Muhameda udarali kundacima pušaka po glavi i leđima. A kada su ih doveli u selo Šabanije, naredili im da pjevaju četničke pjesme, udarali ih rukama i nogama u predjelu glavu, nakon čega su ih odvezli u selo Donja Lijeska, opština Višegrad u kojem su živjeli Srbi, gdje su im po izlasku iz vozila naredili da legnu na asfalt, a zatim ih udarali kundacima pušaka po leđima i glavi, nanijevši im pritom snažne tjelesne i duševne bolove, poslije čega su ih odvezli u Višegrad i predali policajcima u zgradi policijske stanice, odakle je oštećeni Čakar Adil nakon nekoliko dana pušten, dok se oštećenom Čuković Muhamedu od tada gubi svaki trag. Tačka 2. Dana 31. maja 1992. godine, naoružan automatskom puškom, zajedno sa više pripadnika srpske vojske i policije, naoružani

automatskim puškama, učestvovao u napadu na nebrojena sela Ostojnica, Kabernik i Holujaci, opština Višegrad u kojima su živjeli Bošnjaci, kojom prilikom su lišili slobode oko 20 civila, Bošnjaka, tako što su im naredili da izađu iz kuća i da idu putem ispred naoružanih srpskih vojnika, teretnog vozila marke TAM-ić, na čijoj karoseriji se za PAM-om, nalazio osumnjičeni Racković Vitomir, koji je povremeno iz PAM-a pucao u pravcu šume i u zrak, za koje vrijeme su Pantelić Miloš, Tanasković Nenad i drugi srpski vojnici, policajci benzinom palili kuće u vlasništvu Bošnjaka u selu Kabernik, nakon čega su civile Bošnjake iz spomenutih sela, bez ikakvog pravnog osnova zatočili u osnovnu školu u Orahovcima, opština Višegrad, gdje su osumnjičeni Racković Vitomir, Pantelić Miloš i Tanasković Nenad premlatili zatočenike Šabanović Salku, Đananović Esada i Malinarević Ramu, tako što su ih udarali rukama i nogama po glavi, usljed kojih udaraca su oštećenom Šabanović Salki izbili 4 zuba, nanijevši pritom da oštećeni ima snažne fizičke i duševne bolove, odakle su sutradan u jutarnjim časovima zatočena lica puštena. Tačka 3. Dana 11. juna 1992. godine naoružan automatskom puškom, zajedno sa grupom naoružanih srpskih vojnika iz pravca sela Donja Lijeska, opština Višegrad, došao u selo Kabernik, opština Višegrad, u kojem su živjeli Bošnjaci, gdje su iz automatskog naoružanja, pucajući po krovovima Bošnjačkih kuća, zapalili kuće u vlasništvu Mulaomerović Ešefa, Mulaomerović Hameda i Kadrić Esada, a zatim nezakonito lišili slobode civile Mulaomerović Mustafu i njegovog oca Hameda i odveli ih u nepoznatom pravcu, od kada im se gubi svaki trag, sve do ekshumacije njihovih tijela koja je izvršena u toku 2000-te godine na lokaciji Slap u Žepi. Tačka 4. Dana 12. juna 1992. godine, u selu Kabernik, opština Višegrad, zajedno sa više pripadnika srpske vojske i policije, naoružani automatskim puškama, učestvovao u lišenju slobode civila Čančar Omera, Čančar Alije, Čančar Besime, Mameledžija Esada, Tvrtković Hameda i njegovog sina Tvrtković Huseina, tako što im je naredio da izađu iz kuća i da se popnu na karoseriju teretnog vozila TAM-ić, kojim su se dovezli iz pravca Donje Lijeske, opština Višegrad, što su oni u strahu da ne budu ubijeni i učinili, odakle su pomenute civile odvezli u nepoznatom pravcu, od kada im se gubi svaki trag. Tačka 5. Dana 05. jula 1992. godine, vozilom kombi, zajedno sa još jednim neidentifikovanim srpskim vojnikom naoružan automatskom puškom, došao pred kuću Veljan Safeta i Veljan Sulje, u naselju Bikavac, u Višegradu, u kojim kućama su bile smještene žene Bošnjakinje iz okolnih sela i naredio oštećenim RV-1, RV-3, RV-4, RV-5 i RV-6, da izađu iz

kuća i da uđu u vozila, odakle ih je odvezao na most Mehmed Paše Sokolovića u Višegradu, gdje je pitao oštećene RV-1, RV-3, RV-4, RV-5 i RV-6, kakvu smrt žele, hoće li metak ili da ih bace sa drinskog mosta, nakon čega ih je odvezao do jedne napuštene kuće u naselju Trnice, opština Višegrad, gdje je oštećenim RV-1, RV-4 i RV-6 naredio da izađu iz vozila i da idu prema napuštenoj kući ispred koje je sjedila grupa srpskih vojnika, a zatim je na prednjem sjedištu vozila oštećenu RV-5 uhvatio rukama i tražio da se skine gola. A kada je ona to odbila, i odgurivala ga od sebe, a potom rekao oštećenoj RV-5 da će sada nositi srpsko dijete, a zatim je silovao, za koje vrijeme je neidentifikovani srpski vojnik na stražnjem sjedištu vozila silovao oštećenu RV-3, a nepoznati srpski vojnici u napuštenoj kući silovali oštećene RV-1, RV-5 i RV-6, a nakon toga je zaprijetio oštećenima da će ih pobiti ako ikome išta kažu, nakon čega ih je pomenutim vozilom vratio u naselje Bikavac u Višegradu. Tačka 6. Dana 14. avgusta 1992. godine, u učionici osnovne škole u selu Gornja Lijeska, opština Višegrad, zajedno sa Pantelić Milošem i još nekoliko neidentifikovanih pripadnika srpske vojske učestvovao u ispitivanju i premlaćivanju civila Berberović Adema, koji je bio zatvoren u pomenutoj školi, tako što je oštećenog Berberović Adema prilikom ispitivanja o naoružavanju Bošnjačkog stanovništva udario šakama po glavi, a zatim mu pod bradu stavio bajonet i rekao mu da će ga zaklati na mostu, nanijevši mu pritom snažne fizičke i psihičke bolove, odakle je sutradan Pantelić Miloš odvezao oštećenog Berberović Adema u kasarnu Uzamnicu u Višegrad, gdje je bio zatočen sve do početka oktobra 1994. godine. Dakle, kao dio širokog i sistematičnog napada, usmjerenog protiv civilnog Bošnjačkog stanovništva na području općine Višegrad, a znajući za takav napad i da njegove radnje čine dio tog napada, učestvovao u progonu Bošnjačkog civilnog stanovništva na nacionalnoj i vjerskoj osnovi u vezi sa zatvaranjem, mučenjem, prisilnim nestankom osoba, prisivaljavanjem druge osobe, upotrebom sile ili prijetnje i direktnim napadom na seksualni odnos, silovanje, i drugim nečovječnim djelima slične prirode, učinjene u namjeri nanošenja velike patnje ili ozbiljne fizičke ili psihičke povrede, ili narušenja zdravlja, čime je učinio krivično djelo, zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačke h) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, u vezi sa tačkom e), u odnosu na tačke 1, 2, 3 i 4 optužnice, tačkom f), u odnosu na tačku 5 i 6, optužnice, tačkom g), u odnosu na tačku 5. optužnice, tačkom i) u odnosu na tačke 3 i 4 optužnice, tačkom k) u odnosu na tačke 1 i 2 optužnice, u vezi sa odredbama člana 29.

Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a u svezi sa odre., a sve u vezi sa odredbom člana 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine.

Sudija: Hvala tužioče. Optuženi ustanite. Jeste razumjeli optužnicu?

Optuženi: Da.

Sudija: U redu. Tužioče, pozivam Vas da ukratko iznesete uvodne riječi i dokaze na kojima temeljite optužnicu.

TUŽILAC DŽEVAD MURATBEGOVIĆ – uvodne riječi

Tužilac: Hvala časni sude. Vi ste čuli da je mjesto izvršenja krivičnog djela područje opštine Višegrad. Višegrad je grad u Istočnoj Bosni, koji je od samog početka ratnih dejstava bio jedan od strateškog značaja, zbog komunikacije, putne komunikacije Beograd – Sarajevo i, i brane na rijeci Drini. Prema popisu stanovništva iz 1991. godine, u Višegradu je živjelo nešto ko 7000 stanovnika, a dok je cjelokupna opština ima oko 21 hiljadu stanovnika, koji su bili rapoređeni u 163 naselja. Od tog broja oko 63 posto činili su muslimani, 31,80 posto Srbi, 0,15 Hrvati, 1,50 Jugosloveni i 2,90 neopredijeljeni. Nažalost, časni sude, danas u, u Višegradu živi neznatan broj Bošnjaka, što je direktna posljedica progona civilnog nesrpskog stanovništva sa područja opštine Višegrad, provedenog na temelju organizovane i sistematske politike SDS-a koja se od kraja 1991. godine provodila, skoro na cijeloj teritoriji Bosne i Hercegovine, pa tako i na području opštine Višegrad. U tom progonu učestvovao je i optuženi Racković Vitomir. Tužilaštvo Bosne i Hercegovine planira da u dokaznom postupku sasluša 31 svjedoka. Od toga 6 svjedoka će svjedočiti pod mjerama zaštite, dok će ostali svjedoci svjedočiti bez mjera zaštite. Na osnovu izjava predloženih svjedoka, te predloženih materijalnih dokata, te utvrđenih činjenica u, u predmetu pred MKSJ tužilac protiv Vasiljević Mitra, kao i svih radnji optuženih, znači dokazaćemo da je u ratnom periodu na području opštine Višegrad postojao širok i sistematičan napad vojske i policije Srpske opštine, znači Višegrad i paravojnih formacija na civilno nesrpsko stanovništvo opštine Višegrad, te da je

optuženi Racković Vitomir, kao pripadnik srpske vojske bio svjestan postojanja tog napada i da su njegove radnje predstavljale sastavni dio napada usmjerenog na progon nesrpskog civilnog stanovništva na području opštine Višegrad. Pored opštih elemenata ovog krivičnog djela, dokazaćemo i konkretne radnje pojedinih krivičnih djela, a to su: zatvaranje, mučenje, prisilni nestanak osoba, silovanje i druga nečovječna djela slične prirode, učinjena u namjeri nanošenja velike patnje i ozbiljne fizičke ili psihičke, psihičke povrede. Većina svjedoka svjedočiće o stanju na području opštine Višegrad početkom 1992. godine, o naoružanju srpskog stanovništva od strane bivše JNA, o dolasku Užičkog korpusa, te odlasku Užičkog korpusa, polovinom maja '92-ge godine, a zatim o, o djelovanju pripadnika policije i srpske vojske na području opštine Višegrad, o uništavanju i paljenju imovine nesrpskog stanovništva, oduzimanju oružja od nesrpskog stanovništva, za koje su oni posjedovali odobrenje, o prestanku rada nesrpskog stanovništva u ustanovama i javnim preduzećima, o pozivanju na informativne razgovore lica nesrpske nacionalnosti, njihovom zatvaranju i prelaćivanju u prostorijama policijske stanice Višegrad, i u kasarni Uzamnica u Višegradu. Nekoliko svjedoka svjedočiće o lišavanju slobode i prelaćivanju Čakar Adila i Čuković Muhameda. Nekoliko svjedoka svjedočiće o napadu srpske vojske, među kojima je bio i optuženi Racković Vitomir, na Bošnjačka sela Osojnica, Kabernik i Holujaci, te zatvaranju i prelaćivanju zatočenih lica u prostorijama osnovne škole u Orahovici. Jedan od svjedoka svjedočiće o paljenju kuća u vlasništvu Bošnjaka i to kuća Mulaomerović Ešefa, Mulaomerović Hameda i Kadrić Esada, kao i o lišenju slobode civila mura., Mulaomerović Hameda i njegovog sina Mustafe. Takođe jedan broj svjedoka svjedočiće o lišavanju slobode u selu Kabernik, oštećenih Čančar Omera, Čančar Alije, Čančar Besime, Mameledžija Esada, Tvrtković Hameda i, i Tvrtković Huseina, za koja lica se do danas ne zna gdje se nalaze. Takođe više zaštićenih svjedoka svjedočiće o njihovom odvođenju iz naselja Bikavac u naselje Trnica gdje, gdje je optuženi Racković Vitomir izvršio silovanje jednog zaštićenog svjedoka. Takođe oštećeni Berberović Adem svjedočiće o njegovom lišavanju slobode u naselju Gornja Lijeska, izvršenog od strane optuženog, kao i njegovom mučenju od strane optuženog i drugih pripadnika srpske vojske, kao i njegovom odvođenju u kasarnu Uzamnica u Višegradu. Pored izvedenih subjektivnih dokaza u vidu saslušanja svjedoka, tužilaštvo će izvesti i materijalne dokaze koje je predložilo u optužnici, a koje se sastoje od karte položaja

Višegrad, zatim podataka o vojnoj angažovanju optuženog Racković Vitomira, fotodokumentacija zgrade policijske stanice u Višegradu, te osnovne škole Osojnica, zatim izvod iz matične knjige umrlih za određena lica, kao i ostalu dokumentaciju koja je navedena u optužnici. Kada je u pitanju oblik odgovornosti optuženog Racković Vitomira, on, smatramo se on u odnosu na tačke 1, 2, 3, 4 i 6 optužnice tereti kao saizvršilac u smislu odredbe člana 29. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a za radnje pod tačkom 5. kao izvršilac u smislu člana 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine. Časni sude, iako optuženi Racković Vitomir negira krivično djelo, smatramo da ćemo izvedenim dokazima izvan razumne sumnje dokazati da je optuženi Racković Vitomir učinio krivično djelo za koje se tereti. Hvala.

Sudija: Hvala tužioče. Želi li odbrana iznijeti uvodne riječi? Branioče izvolite.

ADVOKAT PETKO PAVLOVIĆ – BRANILAC OPTUŽENOG VITOMIRA RACKOVIĆA – uvodne riječi

Branilac: Da časni sude obratićemo se u nekoj kraćoj verziji, sa uvodnom riječi odbrane.

Sudija: Izvolite.

Branilac: Evo čuli smo izlaganje kolege tužioca, uvodne riječi, čuli smo optužnicu, pa ja ću neki kraći svoj osvrt na sve ovo dati. Dakle, časni sude prije nego što odbrana započne sa izvođenjem svojih dokaza, kad za to dođe vrijeme, želimo samo da se obratimo ovom časnom sudu i iznesemo uvodnu riječ, a kako smo i najavili na statusnoj sjednici. Cilj ovog obraćanja baš u ovom trenutku jeste, da vijeću damo bar neke od osnovnih napomena, koje će predstavljati okosnicu strategije odbrane u ovom predmetu, da ukažemo na neke osnovne činjenice koje ćemo osporavati tokom postupka i time vijeću predstavimo naš osnovni stav, kada je u pitanju predmetna optužnica i sve one radnje koje se optužnicom stavljaju na teret. Na ovaj način ćemo sudskom vijeću nadamo se omogućiti lakše praćenje ovog postupka. Odbrana je naravno svjesna da ona ima samo pravo, a ne i obavezu, da iznese svoju uvodnu riječ, pa ističemo da odbrana u ovom trenutku neće sudu, a ni optužbi otkrivati koje dokaze

ćemo izvesti. Ovo prije svega iz razloga što će to zavisiti o sadržini svjedočenja svjedoka optužbe, saznanjima koje odbrana pribavi preduzimanjem radnji u okviru svoje strategije, ali i saznanja koje odbrana ima od strane samog optuženog i ostalih neposrednih očevidaca predmetnih događaja. Dužnost odbrane nije da dokazuje, to je obaveza tužioca. Isto tako obaveza tužioca je i da utvrđuje činjenice koje idu u korist optuženom, i da se na, i da se nađe prava slika stvari. To će biti obaveza pretresnog vijeća sve kako ne bi član 14. ZKP BiH bio i ostao mrtvo slovo na papiru. Ali odbrana nema namjeru stajati po strani i dozvoliti da tužilaštvo radi svoj po., sav posao. Podsjetiću da je praksa MKSJ-a nedvosmislena po pitanju toga, da standard dokazivanja na suđenju i postavlja uslov da pretresno vijeće može optuženog osuditi za neko krivično djelo samo ako je optužba dokazala svaki element tog krivičnog djela i vida odgovornosti, te sve činjenice koje su neophodne za takvu osudu van razumne sumnje. U ovom slučaju pred nama se radi o vrlo složenom, možda i najsloženijem krivičnom djelu, propisanom u Krivičnom zakonu Bosne i Hercegovine. Svaki element tog krivičnog djela je teško dokaziv i svaki je potrebno, i za svaki je potrebno više čvrstih, pouzdanih dokaza. Činjenični navod u predmetnoj optužnici i dokazi koji su predloženi da se izvedu tokom ovog suđenja stoje na klimavim nogama. Optuženom Rackoviću je stavljeno na teret šest tačaka optužnice, odnosno šest radnji za period od polovine maja do polovine avgusta 1992. godine. I odbrana ističe da nije teško na papir staviti sve pod znacima navoda, što neko poželi, jer papir trpi sve. Dokazi koji prate šest tačaka, nisu uvjerljivi, niti dovoljni da se isti, iste i dokažu. Stoga odbrana tokom postupka neće ništa dokazivati. Teret dokazivanja leži isključivo na tužilaštvu. Odbrana, odbrana će činjenice i zaključke koje tužilaštvo nudi dovoditi u sumnju i sugerisati zaključke koji su u najmanju ruku razumniji i vjerovatniji od onih koje tužilaštvo predlaže. Stoga sam uvjeren da će ishod ovog postupka biti oslobađajuća presuda. Potvrđenom optužnicom Tužilaštva Bosne i Hercegovine, dakle, mom branjeniku se stavlja na teret izvršenje krivičnog djela zločin protiv čovječnosti iz člana 172. stav 1. tačka h) Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, a sve u vezi sa odredbom člana 29. i 180. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine. Odbrana će iskoristiti ovu priliku i ukazati vijeću, da prije svega, da će prije svega osporavati postojanje osnovnog i opšteg elementa ovog krivičnog djela, a to je postojanje širokog i rasprostranjenog napada, konkretno na području opštine Višegrad. Ovo posebno u odnosu na tačke 1, 2, 3 i 4 optužnice, obzirom da je nespo.,

da je nesporno utvrđeno u svim drugim predmetima pred Sudom BiH, kao i MKSJ, da je na području Višegrada u periodu od polovine aprila do pred kraj maja 1992. godine boravio Užički korpus i da je za to vrijeme na području opštine vladao mir, da je bila osigurana bezbjednost, i da u to vrijeme nisu vođene nikakve borbe, niti je bilo nekih sistematskih napada. Osim toga, po odlasku ovog korpusa, odbrana će dokazivati da su u Višegrad stigle nepoznate paravojne formacije, koje su harale gradom jedan izvjesni period, koristeći upravo stanje bezvlašća i nedostatka bilo kakve vojne i policijske organizacije, pljačkajući i čineći i druga nezakonita djela. Te paravojne jedinice su činile zla prema svim stanovnicima Višegrada, ne vodeći računa o nacionalnoj pripadnosti žrtava. Nije sporno da su na području Višegrada u istom periodu stradala i srpska sela, srpska imovina i srpski vojnici, civili, kao i tada muslimanski. U ovom predmetu, postupajući po optužnici Tužilaštva BiH, sudiće se Racković vilo., vel., Vitomiru. Vjerujem da će tužilaštvo uskoro podići optužnice za žrtve i stradanja kao i rušenje imovine, privrednih objekata, privatnih kuća i srpskog naroda. Sve ove činjenice odbrana spominje u kontekstu pobijanja teze o postojanju bar u tom periodu širokog i sistematičnog napada na području Višegrada, a uzimajući upravo u obzir činjenice da se većina tačaka optužnice odnose upravo na taj period. Osim toga, mom branjeniku se stavlja na teret da je počinio progon, odnosno da je postupao diskriminatornom namjerom, te da ova odbrana namjerava da pokaže da na strani optuženog ne postoje elementi koji bi ukazivali na diskriminaciju po bilo kojoj osnovi. Nadalje, osporavaćemo sve pojedinačne radnje, odnosno učešće mog branjenika u počinjenju radnji koje mu se stavljaju na teret. Zatim dovešćemo u pitanje identitet samog optuženog, kao i pripadnost optuženog određenoj vojnoj formaciji u kritično vrijeme. Argumentima svjedoka i materijalnim dokazima osporavaćemo teze tužilaštva. Molim vijeće da posveti pažnju dokazima odbrane i da iste cijeni savjesno i u skladu sa svim dokazima u postupku. I samo želim da se pozovemo na važan stav žalbenog vijeća u predmetu Delalić, vezano za razumnu sumnju. Nije dovoljno da to bude razumni zaključak pretresnog vijeća, moguć na temelju tih dokaza. To mora da bude jedini mogući razumni zaključak. Ako postoji još neki, takođe razumni mogući zaključak, na temelju istih dokaza, a koji je saglasan s nevinošću optuženog, optuženi mora biti oslobođen optužbe. Za kraj ove uvodne riječi odbrana izražava svoje uvjerenje da će

postupak koji je pred nama biti vođen upot., upotpunosti u skladu sa načelima pravičnog suđenja, čemu istina namjerava doprinijeti koliko god je to moguće. Hvala Vam, toliko.

Sudija: Hvala braniocu. Imate li Vi šta dodati uvodnom izlaganju svog branioca? Izvolite.

Optuženi: Ne.

Sudija: Hvala. Preći ćemo na dokazni postupak. Pozovite svjedoka. Prije nego što svjedok uđe, tužioče, evo mi imamo informaciju da su tri svjedoka koji su javni u optužnici imali mjere, mjere zaštite pred, pred Sudom Bosne i Hercegovine, u nekim drugim predmetima.

Tužilac: Da časni sude, i ja sam to znači naknadno saznao, pa kad bude, mislim vrijeme svjedočenja znači tih svjedoka, ja ću obavijestiti odbranu i ti svjedoci će imati mjere zaštite koje su imali znači ranije u...

Sudija: U redu, samo da...

Tužilac: U predmetima gdje su svjedočili.

Sudija: Da ubuduće pazimo na te stvari.

SVJEDOK TVRTKOVIĆ RAŠID

Sudija: Dobro jutro.

Svjedok: Dobro jutro.

Sudija: Izvolite sjesti.

Svjedok: E hvala.

Sudija: Tvrtković Rašid.

Svjedok: Ja sam.

Sudija: Vi ste pozvani pred Sud Bosne i Hercegovine kao svjedok tužilaštva u krivičnom predmetu koji se pred ovim sudom vodi protiv optuženog Racković Vitomira.

Svjedok: Dobro.

Sudija: Vi ste dužni pred sudom govoriti istinu. Ne smijete ništa prećutati. Niste dužni odgovarati na pitanja suda ukoliko bi Vaš istinit odgovor izložio Vas krivičnom gonjenju. I davanje lažnog iskaza predstavlja krivično djelo za koje je zapriječena kazna zatvora. Jel' Vam jasna ova pouka?

Svjedok: Jeste, jeste.

Sudija: Vi se zovete?

Svjedok: Rašid Tvrtković.

....

Sudija: Vi ste dužni o svakoj promjeni adrese obavijestiti ovaj sud dok postupak traje. I recite sudu jeste li u srodstvu ili u zavadi sa optuženim, u nekim relevantnim odnosima.

Svjedok: Sa tu., sa tuž....

Sudija: Sa, sa optuženim?

Svjedok: Sa optuženim? Ništa ja nisam.

Sudija: Dobro.

Svjedok: U srodstvu, niti.

Sudija: Dobro. Pred sobom imate tekst zakletve. Zamoliću Vas da naglas pročitate tekst zakletve. Zakletva svjedoka piše.

Svjedok: Aha, dobro. Samo malo.

Sudija: Jel' vidite?

Svjedok: Vidim, vidim, vidim. Zakli., zakletva svjedoka. Zaklinjem se i izjavljujem da ću o svemu što pred sudom budem pitan govoriti istinu, i da ništa od onoga što mi je poznato neću prešutjeti.

Sudija: Hvala. Vas će prvo ispitati tužilac, zatim će Vas pitati branilac optuženog i optuženi, a sud Vam u svakom trenutku može postaviti pitanje. Je li Vam i ovo jasno?

Svjedok: Hvala.

Sudija: U redu.

Svjedok: U redu, jasno je.

Sudija: Tužιοče izvolite.

DIREKTNO ISPITIVANJE SVJEDOKA

TUŽILAC DŽEVAD MURATBEGOVIĆ – direktno ispitivanje svjedoka

Tužilac: Hvala časni sude. Svjedok dobro jutro.

Svjedok: Dobro jutro.

Tužilac: Mi smo se ranije upoznali...

Svjedok: Jesmo.

Tužilac: Ali radi zapisnika ja sam Dževad Muratbegović, tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine. Svjedok, prije mojih pitanja moja saradnica će Vam dati jedan komad papira na kome se nalazi ime jednog zaštićenog svjedoka. Ukoliko budete u situaciji prilikom

svjedočenja da, da pominjete to ime i prezime, nećete reći ime i prezime svjedoka, nego oznaku sa lijeve strane koja je tu napisana.

Svjedok: Dobro.

Tužilac: Jeste me razumjeli?

Svjedok: Jesam. Jesam.

Branilac: Ja se izvinjavam, može li odbrana znati *(isključen mikrofon)*...

Tužilac: Može časni sude, mi ćemo dati i odbrani jedan primjerak. Možemo nastaviti?

Sudija: Izvolite.

Tužilac: Svjedok, možete li reći gdje ste Vi živjeli do proteklog rata?

Svjedok: Dok rat nije počeo živio, imao sam kuću u Višegradu, Slaviše Vajnera 94. Zove se mjesto to Donja Crnča mislim. Radio sam u SIZ-u stanovanja u Višegradu sve dok nije rat počeo.

Tužilac: Ko je činio Vašu porodicu u to vrijeme?

Svjedok: Moju, imao sam, žena i dvije kćerkice, maloljetne kćerkice dvije.

Tužilac: Do kada ste radili kažete u SIZ-u?

Svjedok: Radio sam ja, ja mislim tamo oko 20-ti, do 20. maja, do 20. maja tu sam ja radio.

Tužilac: Koje godine?

Svjedok: '92-ge godine.

Tužilac: Koji je bio razlog prestanka Vašeg radnog odnosa?

Svjedok: Prok., prokletstvo to koje se već krenulo tu, već osjećalo, osjećalo se ta nesigurnost velika među ljudima, među ljudima, građanima Višegrada, znate, jer svaku večer bilo je problema, te došli su Beli orlovi iz, iz Srbije odakle su, ne znam ja, i oni su počeli da odvođe ljude, odvođe muslimanske, muslimane, te iz Varde, te iz Terpentina, tih svih radnih

organizacija. Takođe se krenulo to i po selima znate. I kad smo mi vidili da je to nesigurnost neka mi smo morali da napustimo domove, mislim.

Tužilac: Kako je Vama to poznato da se odvođe ljudi iz, iz Varde.

Svjedok: A pa to je očito. Recimo u mene je žena isto radila je u Vardi tu. I kažu oni jednostavno dođu u 10, 12 sati, njih grupa i samo kaže ti, ti, ti idemo dalje. I čak su ih tu vrlo blizu kod Drine i ubijali te ljude.

Tužilac: Koja se lica odvođe, koje nacionalnosti?

Svjedok: Pa samo muslimani.

Tužilac: E.

Svjedok: Samo muslimani, samo muslimani.

Tužilac: I gdje odlazite Vi?

Svjedok: I tad kad je to sve krenulo, vidim ja, šalu vrag odnio, da smo vrlo nesigurni, nezaštićeni i odlazimo u Goražde, povlačimo se u Goražde, komplet Višegrađani. I ostajemo tamo u Goraždu 10, 15 dana ostajemo gore.

Tužilac: Ko odlazi u Goražde od Vaših?

Svjedok: Svi, svi ljudi, svi smo mi otišli, svi smo mi otišili gore.

Tužilac: Kad kažete svi, kako to?

Svjedok: Kako, i porodica komplet, idemo, komšije moje, svi idemo.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Odlazimo mi u Goražde....

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Vrlo mali broj njih stariji, recimo iznemogli koji nisu mogli da se, da idu, i tako, oni su tu ostali kao što je moj komšija bio Abdulah Ploskić i njegova žena i, i kćerka, ovaj, i, i sestra.

Tužilac: Šta je sa mještanima srpske nacionalnosti, Vašim komšijama u Višegradu?

Svjedok: Oni su ži., vidite, oni su živjeli više mene gore jedno 500 metara znate. Oni su se gore organizirali. Pošto sam je često išao kod svog oca, kod svog brata gore, oca na Kabernik morao sam proći tačno to kroz Lijesku gore, već su oni napravili barikade.

Tužilac: Ko ovi?

Svjedok: Srbi. Oni su već barikade. I kaže ti se gospodine ne možeš kretati ovuda. Ti se ne možeš kretati još ovuda, nije ti sigurno. Prema tome, kud ćeš i šta ćeš gledaj.

Tužilac: Ko to Vama kaže, ko Vam to kaže?

Svjedok: To, to mještani, da, da mještani ti koji su već živjeli na Lijesci tu znate, oni su čuvali barikade, to su pjesme, to znate kako je.

Tužilac: Sjećate se nekih imena?

Svjedok: Pa dobro, već sam malo i poboravio, već je to i pomrlo, to su stariji ljudi već bili znate.

Tužilac: Dobro. Koliko Vi ostajete u Goraždu?

Svjedok: U Goraždu smo ostali jedno 10 do 15 dana. Onda iz Goražda poziva nas štab teritorijalne odbrane, narodne odbrane i naši nas pozivaju da se mi slobodno vratimo svojim kućama, da neće biti nikakvih problema, neće nikakvih problema, znate.

Tužilac: Čiji je to štab, koje opštine?

Svjedok: Štab opštine Višegrad.

Tužilac: Da.

Svjedok: Oni su, proglas oni su izdali i kaže da se vratimo slobodno, mislim da neće nikakvih biti problema. I šta ja, sve mi je tamo bilo i ja se vraćam.

Tužilac: S kim se Vi vraćate?

Svjedok: Vraćam se sa ženom i sa kćerkama, kćerkice maloljetne bile tada. Vraćam se sa njima i dolazim u svoju kuću.

Tužilac: Opišite to vraćanje do Vaše kuće?

Svjedok: To, to su autobusi bili, i, i oni tamo svak' je u svoje mjesto došo. Kad smo došli tu u Višegrad na plato tu, onda svak' svojoj kući ide znate od autobusa. Ja kad sam došao...

Tužilac: Da li ste zaustavljeni u, u toku puta?

Svjedok: Pa u toku, su oni nas kontrolisali su u Međedi znate.

Tužilac: Ko Vas je zaustavljao?

Svjedok: Pa to je ipak barikade, to vojska, policija. Jedni su pregledali da nemamo mi sad oružje sa sobom, da nemamo, da ne nosimo oružje i tako to, tako u tom smislu.

Tužilac: Čija je to vojska i policija?

Svjedok: Pa srpska vojska, sve je srpska vojska ta.

Tužilac: Kako Vam je to poznato?

Svjedok: Pa zato očito odma' se vidi sve po njihovoj uniformi, po njihovim znakovima, bedževi i tako to znate.

Tužilac: Kakva je to uniforma bila? Kako...

Svjedok: SMB uniforme su i maskirne uniforme i tako to.

Tužilac: Kakvi su znakovi bili kažete?

Svjedok: Pa dobro oni su se znali, imali su vezane okolo marame crvene nekakve, šta ja znam i tako to znate, oni su već.

Tužilac: Kako ste se Vi tad osjećali na tim barikadama?

Svjedok: Kako smo se osjećali, to može samo čovjek koji nije preživio da se osjeti kako je to, i sad i gdje ideš ti.

Tužilac: Kakav je Vaš osjećaj lično bio?

Svjedok: Strašno je to bilo, mislim tako sve. Čovjek kažeš ide ili smrt ili život, nema. Kad si već došao tu na tu barikadu, nema, on, on pregledate i kaže izvolite, izvolite i produžite dalje. Kad smo došli tamo u Višegrad, ja dolazim u svoju kuću, to je havarija, to je sve uništeno, to je sve ono porazbijano, frižideri, ma sve živo je uništeno po kućama, natpisi, ovo je Srbija, ovo je, krstovi su nacrtani tu, to je haos. Odmah sam vidio da nije to dobro što sam se ja vratio, znate. I tu več, kad smo došli tu, već, iza moje kuće, to je blizu, nije bilo stotinjak metara, već se gore Užički korpus, već su gore oni, već su oni gore, već bili. Oni su se stacionirali tu. Oni su već ukopali se gore i sve ostalo, oružje, oruđe sve je to tu bilo znate.

Tužilac: Možete pojasniti malo ukopali, šta to znači?

Svjedok: Šta to znači, znači rovove iskopali, sve to, znate to, to sam mislio onda. U kući su bili gore oni. I posle oni meni dolaze tu, taj glavni njihov komandant, i kaže, vi ste taj, jeste vi vlasnik kuće, jesam, nema problema, vi se više ne smijete kretati bez našeg odobrenja, nema vam kretanja. Će god pođete, ako pođete, a nisam imao, Će ću ići ja, morate se meni, morate se nama javiti.

Tužilac: Kako Vi znate da, da su to pripadnici Užičkog korpusa?

Svjedok: Zato što sam razgovarao sa njima.

Tužilac: E.

Svjedok: To su ljudi kažem ja, pa odakle ste ljudi, pa kaže odakle iz Čajetine, od Užica, nema odakle ih nisu digli, to su poljoprivredni proizvođači bili, kao oni su nas samo jednostavno digli nas i kaže idete, Će, nismo znali kaže ništa gdje idemo.

Tužilac: Kako su bili obučeni?

Svjedok: Obučani su uglavnom SMB uniforma sve je bila.

Tužilac: Jesu bili naoružani?

Svjedok: Naoružani bili sve, svi su naoružani bili onda.

Tužilac: A kažete bili su u nekoj kući, čija je to kuća?

Svjedok: U kuću Karamana. Karaman, on je bio u Njemačkoj tamo znate, i on se već povuko, on je u Njemačkoj radio tamo, tu mu je žena bila, on se povuko malo ranije, i oni su u kuću tu stacionirani bili.

Tužilac: Da.

Svjedok: I ja, sad tu veče mi nismo smjeli da noćimo, ovde, nismo, đe ćeš noćiti, sve je razbijeno, uništeno. Šta smo radili, išli smo preko puta tamo. Bila je jedna vikendica, Bakira, nije bitno sad kako se preziva, i mi smo tu i komšija Abdulah, i mi, svi smo tamo spavali po noći znate, a preko dana smo se krili tu iza. I par dana mislim tako ostali smo tu. I nismo mogli da izdržimo, i vidimo sve situacija gora i gora. I onda ja kažem ženi idemo (*nejasno*)... idem kod brata u Kabernik, idem kod njega, Bajram je već bio, idem u Kabernik. Hajmo do Goražda, reko vjerovatno je gore nešto bezbjednije i nešto je sigurnije znate.

Tužilac: Koji je to mjesec?

Svjedok: To je sve bio mjesec, mjesec ovaj, peti, poč., i šesti mjesec već, već, već krenulo se u šesti mjesec.

Tužilac: Koje godine?

Svjedok: '92-ge.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: '92-ge. I ovaj, i tad kud ću ja sad sa djecom, tu onda prođemo ispod zavoda, to gospoda zna sve gdje je to šta, ispod zavoda...

Tužilac: Kako idete?

Svjedok: Prođemo. Idemo pješke, nemamo, ništa ne nosimo mi, pješke samo prođem ispod zavoda na Okolišta tamo prema Osojnici. Gore je barikada bila. Neke ljude sam znao, oni su me pustili.

Tužilac: U koje doba dana, kad krećete?

Svjedok: Ma naveče, sve je to po noći.

Tužilac: Da li se javljate nekom od, od tih pripadnika Užičkog korpusa?

Svjedok: Ma kakvi, ma ka., nikome se ne javljamo, morali smo samo da izvlačimo živu glavu. Jedni su otišli prema Žepi dolje, prema, znate niz Drinu, jedni su otišli prema Crnom Vrh, a jed., ja sam otišo pošto sam svoje gore imo, u Kabernik sam taj otišo...

Tužilac: Da.

Svjedok: Otišao. I kad smo prošli tu uz Osojnicu gore, i dođem njima u Kabernik. Hi, hajde gore, šta je, vidim i gore nije situacija baš zadovoljavajuća, znate već je to proljeće, šesti mjesec, ljudi kopaju kukuruze i ono, šta ja znam, povrće, priprema se, hajde. I ja sam tu bio. Međutim, jednog dana, to prije na dan to, Kabernik je komplet spaljen.

Tužilac: Kako Vam je to poznato?

Svjedok: Zato što sam očito sve svojim očima vidio to znate. On je spaljen komplet sve i jedna kuća, rijetkost da je ko, to je spaljeno sve apsolutno hej.

Tužilac: A rekli ste da ste zaustavljeni na barikadi u Osojnici. Možete li...

Svjedok: Jeste, na barikadi.

Tužilac: Možete opisati šta je to barikada, i?

Svjedok: E, šta je barikada, to mi sve znamo. Oni su zaustavili tu, stali, nema prolaza, nema ništa, naoružani ljudi tamo momci od tri, četiri njih sjedilo tamo, nema prolaza ništa, znate i tako to.

Tužilac: Ko su ti ljudi?

Svjedok: Pa to su sve Srbi bili. Već meni su poznati neki, samo ja imena njima, njih ne znam, pa sve komšije tu taj komšija koji je i bio.

Tužilac: Kako su bili obučeni?

Svjedok: Pa mi smo, one sve su bile SMB uniforma bila, obučeni su i tako to.

Tužilac: A Vi?

Svjedok: A ništa, pa ono što smo imali onako na sebi, eto tako smo mi išli znate.

Tužilac: Ko je bio od Vaše porodice s Vama?

Svjedok: Žena, žena i dvije kćerke. I kretali smo se uz Osojnicu idemo, sve to gospoda zna. Uz Osojnicu idemo i dolazimo u Kabernik do bratove kuće gore, gdje mi je to bilo.

Tužilac: Kolika je udaljenost od...

Svjedok: Pa jedno pet kilometara.

Tužilac: Od Vaše kuće do, do Kabernika?

Svjedok: Jeste, jedno pet kilometara, jedno pet kilometara, četiri, pet kilometara ima.

Tužilac: I kada stižete Vi u Kabernik?

Svjedok: I stižemo u Kabernik na dan prije svega toga što će se desiti. I sad, ja vidim i gore nije dobro, odem s komšijama, razgovaram. Neki su već izašli i otišli su dalje ka Goraždu. I ja, šta da radimo, ja kažem, kažu oni, kaje nije nam sigurno. Mi muškarci moramo kaje ići sve vani da spavamo, jer oni dolaze i kupe tako, dolaze i tako.

Tužilac: Ko dolazi?

Svjedok: Ko, vjerova., ja, šta ja znam sada ko, da li je to vojska, da li je to Beli orlovi, koja je, koje su to već formacije, ja to sad stvarno ne znam ja znate.

Tužilac: Kad dolazite u....

Svjedok: I sad dolazimo mi tu...

Tužilac: Samo malo sačekajte.

Svjedok: Ja.

Tužilac: U Kabernik, gdje dolazite?

Svjedok: Dolazimo do brata svoga kuće.

Tužilac: Kako je ime Vašem bratu?

Svjedok: Hamed.

Tužilac: Da.

Svjedok: Hamed.

Tužilac: Koga zatičete u bratovoj kući?

Svjedok: I kad smo došli mi u, kad, kad sam prvi dan došao tu je bio u mene brat, ova osoba zaštićena R-2, snaha moja, moja sestra, moja majka, strina gore ima i žena, zatičemo njih gore, oni su u kući znate.

Tužilac: I da li razgovarate?

Svjedok: I, i ja sad sam razgovarao šta je....

Tužilac: S njima o stanju u Kaberniku?

Svjedok: Jeste, stanju i kako i ovo, i tako kaže, Boga mi nije kaže dobro i tako to znaš. Međutim, u mene je brat eto sad on je nestao, on je imao veliko povjerenje u komšije, imo je jako povjerenje i bratić, i on sa njim nije stio da ide od njega. Oni su ostali tu. I oni su sjedili tu ispred kuće. Ispred kuće, to je taj dan kad su oni odvedeni znaš. I ja sam tu bio, sjedili smo.

Tužilac: Kada je to bilo...

Svjedok: To je...

Tužilac: U toku dana, koji je to period?

Svjedok: U toku dana, to je bilo oko, oko možda jedan, dva sata, znate, popodne je bilo već.

Tužilac: Gdje ste Vi?

Svjedok: Ja sam već tu, već došo...

Tužilac: Nalazite tačno?

Svjedok: Ja sam već došao tada.

Tužilac: Da.

Svjedok: I mora se, ne možeš gladan biti i tako...

Tužilac: Je li to bilo taj dan kada ste došli, ili?

Svjedok: Ne, ne, to je drugi dan kad se treba, da se, da budu oni odvedeni.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Znae, jeste.

Tužilac: Opišite šta se desilo tog dana?

Svjedok: I, i šta se sad desilo. Ja sam bio tu. Pitao sam šta se dešava, čuli su se pucnjevi tamo kod Čančara, to je dalje, u produžetku možda kilometar, dva. Šta je ovo, tako vojska je otišla, vojska je otišla po nekom nalogu, šta ja znam, kako oni kažu tako. Ja kažem pa šta čekate, što vi ne idete. Kaže oni su nam obećali neće oni nas znaš, i tako.

Tužilac: A ko Vam to kaže?

Svjedok: Moj brat i bratić i...

Tužilac: E, dobro.

Svjedok: I ova snajka, snaha. Reko ja Boga mi ne smijem biti ovdje, a vi izvolite, vi budite tu. Međutim, u međuvremenu dok sam ja sjedio tu, nijesmo malo popričali, najedanput se kamion pomolio. Kamion se žuti po., pomolio se, vraća se, i na kamionu, ja sam sjedio malo iznad kuće moje, malo s brdašca jednog i tako, vidim na kamion ko sjedi gore, ko stoji gore znaš, na kam. Posle gospo., izlazi dotični Vito u SMB uniformi sa, sa automatom, izlazi on, izlazi on.

Tužilac: Iz kog pravca dolazi to vozilo?

Svjedok: Od Čančara, od Čančara.

Tužilac: Da.

Svjedok: Vraća se znači. Od Čančara je...

Tužilac: Koje je to vozilo bilo?

Svjedok: TAM-ić je bio, žuti TAM-ić, na njemu je bio PAM i bilo je pet, šest ljudi. Ja sam pozno njih, ja hi znam po ovaj, po facama. Ovako, znam da su Marković i ne znam ko je još po, ko je po imenu ne znam ja, to oni znaju ko je bio sa njima...

Tužilac: Kažete Vito, ko je Vito?

Svjedok: To je moj komšija, jedan dobar prijatelj moj, jedan moj dobar prijatelj. Ja sam sa njim odrastao. Ja, njegova porodica, zajedno u školu išli, radili skupa, i eto tako to znate, lošte igrali.

Tužilac: Kako se preziva Vito?

Svjedok: Racković.

Tužilac: Da.

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Gdje je radio, da li Vam je poznato.

Svjedok: Radio u Granitu, u Granitu Višegrad, bio utovarivač vozila i tako to. Dobro poznajemo porodicu i brata i...

Tužilac: Da li...

Svjedok: Ma, i oca sam, radio sam i ja u mjesnoj zajednici sa ocem i tako. To se desilo što se desilo.

Tužilac: Gdje je živio?

Svjedok: Živio je na Donjoj Lijesci.

Tužilac: Da.

Svjedok: Na Donjoj Lijesci je živio.

Tužilac: Kakvi su vaši odnosi bili?

Svjedok: Izuzetno, nikad nije problema. Mi smo se družili non-stop. Non-stop, igrali lopte skupa, ma eto odrasli, sad ja kažem, hej, odrasli skupa, ško., u školu išli i tako to, znate.

Tužilac: Kako je te prilike obučen bio Racković Vitomir?

Svjedok: Pa SMB uniforma.

Tužilac: Da.

Svjedok: Naoružan s automatom.

Tužilac: Da.

Svjedok: E.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Eto to tako je....

Tužilac: I gdje ga vidite Vi?

Svjedok: Ja njega vidim kad on izlazi...

Tužilac: Prvi put?

Svjedok: Kad izlazi iz auta, znaš. I on počeo da psuje, Boga vam vašeg, kaje moja vojska gine, kaže, a vi sjedite kaže ovdje, znate. Kaže, moja vojska gine, kaže, a vi sjedite ovdje.

Tužilac: Ko je tu onaj, ispred kuće s vama još kada...

Svjedok: Ispred kuće snaha moja, moja žena, onda zaštićena osoba, zaštićena osoba bila je na autu, znate. Ona je bila na autu tada.

Tužilac: Ko je ispred kuće?

Svjedok: A ispred kuće moje bio sam ja, bio je Kasim Užičanin, on je vjerovatno na Bajram došao malo tu, eto tako to, obilazak je bio. I onda, bio je tu još i, i komšija Zečević Slobodan. Zečević Slobodan i Nešo mali Trifković, Trifkovića Bogdana sin.

Tužilac: A ko je bio na vozilu tamo?

Svjedok: Eh, na vozilu. Na vozilu sam vidio Omer Čančar, to je stariji čovjek, Omer Čančar, Besima Čančar, Alija Čančar, onaj, Mameledžija nije Mirsad, nego onaj, kako se zove Mameledžija Esad...

Tužilac: Da.

Svjedok: Mameledžija Esad. I posle kad je se on naljutio i nešto počeo da psuje, kaže de penjite se na auto, mom bratu kaže penji se i ti na...

Tužilac: Ko to kaže?

Svjedok: Vito.

Tužilac: Da.

Svjedok: Kaže penji se na auto i ti, penji se i ti, ja kažem, penji se, i meni kaže penji se i ti, znaš. Penjite se na auto. Hi brate, onako ja vidim šta je, gotovo je više znaš, možete taj momenat da osjetite samo. Onda ja vidim izlaza nema ništa. I oni kad su se popeli, ja sam ga zamolio, kažem ja njemu daj da...

Tužilac: Koga ste zamolili?

Svjedok: Zamolili smo, zamolio sam Vitu da mu kažem, daj pusti me bolan, hladno mi je, vidiš, da uzmem džemper jedan pa ću se vratiti. On mi je rekao hajd idite dole.

Tužilac: A što se obraćate Vi?

Svjedok: Pa on je glavni bio. On je glavni bio tu, komandant.

Tužilac: Kako je bio glavni?

Svjedok: Pa glavni je on, ja vidio sam da je on komandovo to, tim autom.

Tužilac: Kako je komandovao?

Svjedok: Pa komandovo, on se pitao za sve.

Tužilac: Kažete...

Svjedok: Jel', jel' vidite šta je dalje onda, Momčilo, a taj Nešo, on je reko, pa nemoj Vito šta to radiš od naših komšija ovdje bolan, kako te nije sramota, tako mu i Slobodan reko. Pa idi tamo tražite te ljude koji su, koji ako neko pravi to zlo, idite tražite, ostavite ljude. Nemoj da pričaš, kaže bićeš i ti gore na kamionu kaže. Vjerujte to. To je tako.

Tužilac: I šta je bilo sa Vašim bratom i bratićem?

Svjedok: Ništa, oni su, popeo ih je na kamion. Ja da, reko da uzmem džemper, ja uzo džemper i vidio sam da već je auto je bila iznad znaš, iznad kuće, i tako nije se vidilo. Onda sam ja ispod kuće, ispod kuće ima veliki voćnjak, ja sam pobjegao niz voćnjak tu, i ja bježim u šumu.

Tužilac: To ćemo malo kasnije. Rekli ste da ste na...

Svjedok: Eto.

Tužilac: Karoseriji vozila vidjeli te osobe?

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Kako su oni bili obučeni?

Svjedok: Obučeni SMB uniforma, naoružani svi, PAM je na njemu, PAM je jedan bio isto namontiran PAM gore na tom.

Tužilac: Kolko je bilo tih vojnika?

Svjedok: Pa jedno pet, šest njih je bilo gore.

Tužilac: Jeste ih poznavali?

Svjedok: Pa ja sam njih poznao po facama, nisam tačno po imenima, po imenima znao, stvarno to nisam znao, eto.

Tužilac: A ti civili koji su bili kažete, ti Čančari?

Svjedok: Sve sam znao, ko, komšije Čančari, Omer...

Tužilac: Gdje su se oni nalazili?

Svjedok: Oni su se nalazili kod Čančara. I što su oni išli tamo, ja to ne znam, Vi dotičnog pitajte, zašto su oni išli tamo, zašto su ih pokupili.

Tužilac: A gdje su u momentu onaj, kada vidite Vi Vitu gdje su ti civili Čančari?

Svjedok: Na kamionu, oni svi na kamionu stoje gore.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: A oni su bili u svojim kućama.

Tužilac: Kojih su godina oni bili?

Svjedok: Omer je imo možda jedno sedamde., 70, ovaj Alija je bio možda jedno 32, tri, tek se oženio on, Alija Čančar. Besima, ona je imala možda oko 40-tak godina. Esad mali još se nije bio ni oženio možda 30-tak, hajd da kažem 30-tak godina, znate.

Tužilac: A na karoseriji ste vidjeli i RV-2 jel' tako?

Svjedok: Jest, i RV-2.

Tužilac: Šta se s njom dešava?

Svjedok: I poslije ... je plakala, znate, tako, tako je posle on reko hajde siđi ti znaš.

Tužilac: Čija ...?

Svjedok:

Tužilac: Da.

Svjedok: ..., rekla je. Hajte kaje nemojte nju kaže i tako.

Tužilac: A ko je to rekao hajte?

Svjedok: Gospodin dotični Vito.

Tužilac: Kako je rekao, možete reći?

Svjedok: Pa zato je rekao hajde ti ne moraš, ne moraš, siđi.

Tužilac: Jeste Vi bili tu kad se to dešava?

Svjedok: Ma bio sam ja tu, posle svega.

Tužilac: Da.

Svjedok: Ja sam bio tu kad je on to rekao. I ona je sišla tada. I onda kaže penji se ti. I onda posle kad, kad sam ja otišo da uzmem džemper, ja sam pobjegao i onda se ta drama sva završila tu.

Tužilac: Gdje su ostali vojnici vidite li?

Svjedok: Svi su oni gore, na, sve je to gore zategnuto, puškomitraljezi....

Tužilac: Gdje gore?

Svjedok: Na autu...

Tužilac: Da.

Svjedok: Na autu sve to gore stoji, znate. Puškomitraljez gore, sve oni to imaju kod sebe, znate. Eto to je to. I ja odlazim tada. Ja...

Tužilac: Gdje su Vaša djeca tog momenta?

Svjedok: Moja su djeca ostala tu, to je, plač je bio. Ostala su djeca tu, žena je ostala i snaha mi tu ostala, đe su oni tu. Međutim, naveče ja vidim...

Tužilac: Samo malo sačekajte.

Svjedok: Dobro.

Tužilac: Da li se danas u sudnici nalazi Racković Vitomir?

Svjedok: Nalazi se, kako da ne.

Tužilac: Možete reći gdje?

Svjedok: Ma kako ne, gledam dotičnog gospodina.

Tužilac: Kako je obučen?

(preklapanje)

Svjedok: ...gleda u oči. Molim?

Tužilac: Kako je obučen?

Svjedok: Obučen SMB uniforma...

Tužilac: Sad kako je obučen?

Svjedok: A sad, evo u šarenoj, šarenoj košulji bolan.

Tužilac: U kom redu?

Svjedok: Ma evo ga u drugom redu ovde, kod dotičnog.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Znao je mene, pa šta će bit....

Sudija: Dobro, konstatuje se da svjedok u sudnici prepoznaje optuženog Racković Vitomira.

Svjedok: Ma kako da ne poznam bolan, odrasli hej. Nek' negira nešto da sam ja išta, šta slagao ovde.

Tužilac: Šta se dalje desilo?

Svjedok: E dalje, ja tu veče, ja sam vidio, i da, da je Kabernik spaljen, nema nigdje ništa...

Tužilac: Gdje odlazite Vi?

Svjedok: E gledajte šta onaj, moram, vraćam se, noć je pala, i ja dolazim po ženu, po djecu, po, po snahu, to je sve bilo malo., maloljetna su djeca dole bila.

Tužilac: Kad dolazite po njih?

Svjedok: Naveče oko devet, kad mrak padne, kad mrak padne. I ja dolazim tu, približavam se, i kažem njima, spremajte se idemo. Ne, ma spremajte se i idemo.

Tužilac: Kome to kažete?

Svjedok: To ja kažem i, i ženi i djeci i majci i svima. Majka kaže ja neću sine nek' me ubiju ovde. Dobro majko, ti ako nećeš, izvoli ostani ti tu, znate. I ovaj, djecu uzimamo i idemo mi. Idemo, gdje idemo, idemo u šumu, nemamo gdje, sve je spaljeno.

Tužilac: Da li se raspitujete šta je sa Vašim bratom, sa bratićem?

Svjedok: Eh, ja ne znam ništa, oni su otišli, više, on je njih odvuko, nekud, đe su oni ja to ne znam, nemam nikakvih informacija.

Tužilac: Kada to saznajete?

Svjedok: To da su otišli, da ih je odvučeno i šta je, nema nikakvih informacija nisam imao.

Tužilac: A da li Vam šta kaže supruga?

Svjedok: Pa ništa i supruga, samo kaže odvukli hi, nema, nema, jednostavno hi nema, znate. Oni kad su otišli tamo Mameledžiji na gaj, to je šuma više i tamo nije se čulo ništa kud su oni. Kud su otišli, šta su, to oni znaju.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Znate. Jel' stvarno ne znam. I ja odatle sa ženom i sa djecom, i svom djecom dole skupa idem kod komšija. I mi sad idemo, idemo svi onako, prelazimo i noćimo u šumi. Onda izjutra prelazimo za Kabernik, spaljena to su sva, idemo ka Holijacima i tamo se već tamo je masa naroda koja je već izbjegla iz Višegrada iz, iz svih mjesta tamo ima.

Tužilac: Koje nacionalnosti?

Svjedok: Samo muslimani.

Tužilac: Da.

Svjedok: Samo muslimani, od, samo muslimani su tu. I onda se tu, tamo smo ovaj, locirani po onim kućama, neko ovde, neko onde. I posle odatle, odatle ovaj, ja sam, onda ja sam prišao to, formirala se jedinica Armije Republike Bosne i Hercegovine.

Tužilac: U kom mjestu?

Svjedok: To, Počivala, tako mjesto se zove...

Tužilac: Da.

Svjedok: Počivala, Holijaci tu je, znači tu se formirala. I ja prišao sam toj jedinici. I tako posle mi smo držali tu straže, možda i mjesec dana. Ali kad nismo imali šta da jedemo mi smo se morali povući. Onda smo otišli ka, ka ovaj, Orahovcima. Orahovci, to je drugo jedno selo i to je sve spaljeno isto bilo. Iz Orahovaca onda se povlačimo za Međeđu. E sad, drugi, drugi, treći dan, drugi, treći dan, ja saznajem da je moja majka ranjena i moja strina.

Tužilac: Kako to saznajete?

Svjedok: I oni meni sad javljaju meni preko Junuza Tufekčića, da su komšije, taj Trifković i da su oni nju prebacili je do Junuza, a Junuz je preko barikada, vjerovatno je imo odobrenje da je, oni da je prebace do Goražda, do Goražda znate. Pošto je ona bila ranjen u predjelu kuka i šta ja znam i karlice, a također i strina je to znate. Posle ja sa majkom, ja idem za Goražde, pošto nisu imali adekvatno medicinsko tamo osoblje da, za liječenje to operacijom, da oni prebace nju u Foču, znate, oni u Foču. A strina nije mogla da izdrži, ona, ona umire. Ona je umrla tu znate. I posle kad je to moja majka otišla, za, za Foču, ja je nisam više vidio za tri, četiri godine nisam znao gdje je uopšte.

Tužilac: Da.

Svjedok: Ja ne znam. Međutim, kad je došlo ono do spajanja onih porodica, mislim preko Crvenog krsta, ja sam javio se, zamolio tamo tu organizaciju da vide da li je moja majka živa, da li je ima gdje. Međutim, oni, tačno, oni su je pronašli. Ona je tamo u Crnoj Gori bila kod nekog, nekog čovjeka, on je primio. Opet su iz autobusa, autobusom je ona došla iz Foče znate, pošto su him rekli, kad je u bolnici ona je bila zaliječena, zaliječena, onda su samo him rekli, e vi sad idite, idite svojoj vojsci, idite, gdje ona nije mogla da ide...

Tužilac: Da.

Svjedok: Ona je već starica bila 78 godina....

Tužilac: A da li s Vama iz, iz Kabernika tu noć odlazi i RV-2?

Svjedok: A svi idemo.

Tužilac: Da.

Svjedok: Sve idemo.

Tužilac: Sve?

Svjedok: Jeste, svi idemo, tu noć svi mi idemo komplet.

Tužilac: A da li imate informacija šta je sa Vašim bratom...

Svjedok: Ništa...

Tužilac: I sa bratićem?

Svjedok: Ništa nemam. Samo znam da je (*nejasno*)...pošto sam na linijama bio, to je takva konfiguracija zemljišta, da sam ja vidio kad je moja kuća izgorila. Drugi dan moja je kuća izgorila. To su bili crni plamenovi sve. A druga stvar, tu je i naša vojska Armije BiH, oni su prilazili tu, imali su kontakte sa, sa drugom stranom tamo u, u Jelačićima.

Tužilac: A da li ste tragali gdje je Vaš otac, bratić?

Svjedok: Ma nismo mogli ni od koga da dobijemo informaciju, baš ni od koga.

Tužilac: Da li danas imate kakve informacije...

Svjedok: Nikakvu informaciju nemam. Ja sam pokušavao, išo, molio sam ljude, ali niko se ne oglašava apsolutno. Ja kažem, pa ljudi recite, ako je sve se završilo to, recite bar gdje je mjesto, da hi pokopamo bar, da. 20 godina nije šala hej. Recite bar gdje je to pobogu brate, kako se desilo, desilo. Ali nemoj, ne možeš ti dobiti informaciju.

Tužilac: Da li je Vaš rahmetli brat bio negdje vojno angažovan?

Svjedok: Ma nije, uopšte nije. On je bio '48-mo, '38-mo godište, on nije bio uopšte mislim ono. On je bio čist poljoprivrednik, radnik bio u, u Vardi radio, apsolutno nije, a ni bratić takođe.

Tužilac: Da li je posjedovao kakvo naoružanje?

Svjedok: Ništa, apsolutno ništa. Vjerujte da ništa nije, eto.

Tužilac: Jesu se poznavali Vaš brat i optuženi Vitomir, jel' Vam to poznato?

Svjedok: Ma kako, ma pa joj, kako da nisu se poznavali, ma kako da nismo se znali. Pa mi smo takoreći dijelili zlo i dobro, mislim tako. Dolazili jedni drugima, išli, pomagali se i tako to. Al' eto šta je se desilo to, ja to ne znam.

Tužilac: Da li ste nakon proteklog rata odlazili Vi u...

Svjedok: Jesam, odlazio sam ja.

Tužilac: U Višegrad?

Svjedok: Ja sam bio vijećnik skupštine opštine u izbjeglištvu u Višegradu. '98-me godine ja sam išao tamo i više puta odemo znate, išli smo mi, išli smo mi. I jedne godine poznao sam policajce neke, isto u Višegradu i kažem daj molim te reko odvezi me do moje kuće, samo da li je kuća i da li je kuća sagorila ili ne. On mi je samo provukao me je, ja sam vidio, to je samo bilo, sve poruš., spaljeno, porušeno, nema, samo gomila jedna eto od svega toga.

Tužilac: A da li ste odlazili u selo Kabernik nakon proteklog rata?

Svjedok: Jesam, kako, ja idem i danas-danile ja idem u Kabernik gore, prolazim ja to sve gore znate. Gore je spaljeno, nema, gore je isto nema nigdi ništa. Na sred kuće raste tamo ko neka biljka, to je katastrofa, nema, to je sve uništeno.

Tužilac: Da li danas ima povratnika u...

Svjedok: Ima, ima njim...

Tužilac: Kabernik, odnosno Višegrad?

Svjedok: Ima jedno, šest, sedam njih u Kaberniku ima znate, đe su se oni, đe nisu imali gdje, oni su se vratili i tu žive oni, ima, ima ih, ima ih.

Tužilac: Da li ste nakon rata viđali optuženog?

Svjedok: Nisam ga nikad vidio.

Tužilac: Da.

Svjedok: Nisam ga nikad hej, nikad ga nisam vidio stvarno. Jer on je promijenio lokaciju, viš' nije bio na Donjoj Lijesci, otišo je na sasvim drugu lokaciju tamo, iza stanice tamo.

Tužilac: Dobro.

Svjedok: Jeste.

Tužilac: Da li postavljate zahtjev za naknadu štete?

Svjedok: Da Vam kažem ko će meni to nadoknaditi što je sve uništeno. Vjerujte, ja, ja ne znam da li ima osnova i tako to, katastrofa. Oni to znaju dobro sve šta se desilo.

Tužilac: Da li podržavate krivično gonjenje optuženog Racković Vitomira?

Svjedok: Kako da, pa kako da ne, kako da ne, šta je, vidiš ti sedam, osam ljudi on je uništio. Sve, pa vjerujte gdje su ti ljudi.

Tužilac: Hvala Vam svjedok. To bi bilo sve časni sude.

Sudija: Hvala. Branioče izvolite.

UNAKRSNO ISPITIVANJE SVJEDOKA

ADVOKAT PETKO PAVLOVIĆ – BRANILAC OPTUŽENOG VITOMIRA RACKOVIĆA – unakrsno ispitivanje svjedoka

Branilac: Hvala časni sude. Dobar dan svjedoku.

Svjedok: Dobar dan.

Branilac: Ja sam Petko Pavlović, advokat iz Zvornika i branilac sam optuženog Racković...

Svjedok: Dobro.

Branilac: Vitomira. Nekoliko pitanja ovako...

Svjedok: Samo Vi pitajte.

Branilac: Vi ste više puta danas potvrdili da govorite istinu je li tako?

Svjedok: Uvijek.

Branilac: To je Vaša i dužnost, zakleli ste se da ćete govoriti istinu. E sad Vi na početku recite nama jeste li Vi do sada davali izjave o ovim događajima...

Svjedok: Jesam, jesam...

(preklapanje)

Branilac: ...svjedočili.

Svjedok: Jesam.

Branilac: Možete li se prisjetiti kada i kome ste davali te izjave?

Svjedok: Pa dobro, dolazila je i SIPA i OSA, dolazili su oni, davali prije jedno tri, tri, dvije, tri godine i više tako, oni su dolazili, davo sam ja njima izjave tako.

Branilac: Sjećate se kada ste prvi put dali izjavu vezano za ovaj događaj...

Svjedok: E ne mogu da se sjetim ja stvarno datuma hej.

Branilac: Slažete li se sa mnom da ste tu izjavu dali nakon odlaska s područja Višegrada, kad ste otišli sa područja Višegrada '92-ge?

Svjedok: Jest, jest, jest sa područja....

Branilac: Davali ste....

Svjedok: Davao sam izjavu, i to sam davao ovdje u Ilijašu.

Branilac: U Ilijašu?

Svjedok: Da, da.

Branilac: A sjećate li se kome ste tu izjavu davali?

Svjedok: Pa davo sam ovlašćenim osobama koje su dolazile po nalogu tužilaštva, znate.

Branilac: Dobro. Posle toga jeste li davali narednih godina ratnih i neposredno posle rata isto izjave nekom od tužilaštva, ili?

Svjedok: Pa isto to je, ja mislim da, ako je bilo kojekakvih malo, ako je bilo kojekakvih malo ovaj, nesuglasica i ovoga ja ne mogu da se sjetim svega toga znate...

Branilac: Ali ste davali...

Svjedok: Ali davao sam....

Branilac: Dobro.

Svjedok: Davao sam sve, jeste.

Branilac: Dobro, dobro. Davali ste izjavu ovde u tužilaštvu jel' tako?

Svjedok: Jesam, jesam.

Branilac: Tu izjavu, sjećate li se kad ste tu izjavu dali?

Svjedok: Pa dobro ja ne znam datum.

Branilac: Evo ja ću Vas podsjetiti...

Svjedok: Ma ja.

Branilac: 29. avgusta 2012-te.

Svjedok: Dobro, dobro, pa ja.

Branilac: Neposredno prije toga dali ste izjavu i SIPA-i jel' tako sjećate se?

Svjedok: Jesam.

Branilac: Sjećate li se kad je to bilo?

Svjedok: Ma ne znam datuma vjerujte mi...

Branilac: Dobro, to je bilo 19.04.2012-te.

Svjedok: Pa dobro, eto.

Branilac: E sad ja hoću samo časni sude da upoznam da sam ja uz optužnicu dobio ove dvije izjave. Evo čuli smo svjedoka da je davo izjave i '92-ge po izlasku iz područja Višegrada, da je davo izjave i kasnije, a iz ove prve koju ja imam izjave, stoji da je na prije godinu dana davao izjavu SIPA-i. Znači, i prije ove. Prema tome, možemo zaključiti da nekoliko puta je davao izjavu, ja te izjave nemam. Mislim da kolega tužilac treba dati sve izjave sa kojim raspolaže. Moje uvjerenje je da tužilaštvo raspolaže svim tim izjavama, naravno i kad su krenule prve krivične prijave, svi znamo kako to ide i kad to stiže do tužilaštva, i te iz., i tužilaštvo naravno od svih tih odabere one koje mu trebaju da optužnicu.

Sudija: Evo pitaćemo tužioca.

Tužilac: Hvala časni sude. Znači tužilac posjeduje samo dvije izjave koje su dostavljene uz optužnicu, ostalih izjava nemamo. Tačno da je svjedok ovdje naveo da je davo izjavu i '92-ge,

odbrana znači ima pravo i mogućnost da izvrši uvid u cjelokupan spis, znači tužilaštva. Znači, tužilaštvo nema drugih izjava u vezi današnjeg svjedoka.

Branilac: Iz ovih izjava se vidi da, da su davate izjave, i ja ne znam samo kako je tužilac došao onda do ovog svjedoka ako nije imao neke izjave negdje od ranije. Evo, na koji način tužilac saznaje da postoji ovaj čovjek, nego dobija od neke izjave, neke uz krivične prijave koje su propratile to. I zato ja se ne slažem da u tužilaštvu ne postoje te izjave. Ja ovo govorim i iz svoje prakse u drugim predmetima gdje sam nailazio na slične probleme i rješavali smo ih. Ja očekujem da ćemo i ovdje riješiti uz Vašu pomoć. Ili da tužilac, evo kako je predložio, omogući odbrani da izvrši uvid, ili da tužilaštvo, pošto se vodi više predmeta za područje Višegrada, možda se te izjave ne nalaze sve kod tužioca.

Sudija: Ma jasno je sudu gdje mogu te izjave, ukoliko postoje, mogu da budu. Mogu da budu u nekim drugim izjava, jel', nije ništa sporno.

Branilac: Dakle, a ja imam, još samo da dodam, ja imam i neke upravo izjave iz ovih perioda o kojima je svjedok govorio za druge svjedoke. Šta, šta možemo zaključiti, znači postoje te izjave u tužilaštvu i naravno, i ja bi vjerovatno da sam tužilac odabro one koje mi odgovaraju i složio uz prijavu. A kod drugih svjedoka imamo znači izjave iz '92-ge i ovih godina o kojim svjedok govori, pa bi bilo red da dobijemo sve te izjave kako bismo odbranu pripremali onako kako sam ja obećo u uvodnoj riječi da ćemo je pripremati.

Sudija: Pa evo, u redu, tužilac je rekao da možete doći i izvršiti uvid u spis. Izvršite uvid u spis i nekim tragom idite da nađete te izjave....

Branilac: I da...

Sudija: U nekom, eventualno nekim drugim predmetima.

Branilac: I da, i da tužilac u svom tužilaštvu, znači dođe do ovih izjava i da mi ih učini dostupnim. Možda meni tužilac da predmet ovaj u kome nema ovih svih izjava.

Sudija: Pa dobro, ja mislim da to ne bi trebalo biti sporno. Ukoliko...

Branilac: Pa ne bi trebalo.

Svjedok: Ima izjava bilo kojeg svjedoka u tužilaštvu da se to dostavi odbrani.

Branilac: U tom pravcu ja i predlažem da ovog svjedoka unakrsno ispitamo onda kada dobijem sve ove izjave. Jer ja zaista vjerujem da te izjave, ili nisu inkriminirajuće ili su manje inkriminirajuće za mog klijenta. Bilo bi, bilo bi korektno, a Vi odlučite.

Sudija: U redu. Sada ispitajte svjedoka. Ukoliko dođete do nekih izjava nije problem da se svjedok ponovo pozove, da ga pozovete Vi. Idemo sad sa ovim što imamo.

Branilac: S tim što ga ja ne bi naravno zvao kao svog svjedoka, nego ga, da ga pozovemo na dodatno unakrsno ispitivanje.

Sudija: U redu, naravno. Sud će o tom odlučiti ukoliko bude bilo potrebe za tim.

Branilac: Dobro. Dobro. Gospodine svjedoče, Vi ste živjeli u gradu Višegradu i radili na jednom...

Svjedok: Jesam.

Branilac: Javnom, polako, na jednom javnom mjestu i bili ste ovaj, javni službenik, i ličnost poznata u tom gradu, je li tako? Samo riječima odgovorite, nemojte...

Svjedok: Da, da, da.

Branilac: Aha. Vi ste bili u toku svih problema koji su se dešavali, relativno u toku svih problema koji su se dešavali u Višegradu pred izbijanje rata?

Svjedok: Da.

Branilac: Vi možete potvrditi da je situacija u Višegradu bila bezbednosno napeta odmah nakon višestranačkih izbora, i da se to vremenom, do aprila ta situacija usložnjavala da kažemo iz dana u dan, je li tako?

Svjedok: Da.

Branilac: Aha. U tom periodu dešavali su se incidenti i s jedne i s druge strane, i od strane srpskog stanovništva, i od strane muslimanskog stanovništva, je li tako?

Svjedok: Da, da.

Branilac: Bilo je, bilo je, bilo je tuča na nacionalnoj osnovi, bilo je rušenja spomenika kulture, kao što je spomenik Ive Andrića jel' tako?

Svjedok: Da.

Branilac: Bilo je onaj problem sa hidroelektranom od strane Šabanovića?

Svjedok: Da.

Branilac: Sve su to, sve su to događaji koji su uzrokovali te, pojačavali tenzije i doveli do usložnjavanja bezbednosne situacije, jel' tako?

Svjedok: Da.

Branilac: Složićete se sa mnom da je u to vrijeme u Višegradu naročito početak '92-ge, kraj '91-ve, početak '92-ge, vrlo često su curile, prolazile informacije da će za vikend biti napadnuti Srbi, ili da će sljedeći vikend biti napadnuti Bošnjaci, odnosno muslimani?

Svjedok: To, to...

Branilac: Da su kružile priče.

Svjedok: Ne znam ja to. Ja....

Branilac: Slažete se sa mnom da je, da je veoma često srpsko stanovništvo s tog područja da ne kažem bježalo, ali se preseljavalo prema Srbiji, upravo zbog ovih informacija biće napadnuti za Bajram, biće napadnuti ovaj ili ovaj dan. A muslimansko stanovništvo kad su dobijali informaciju da će biti napadnuti od Srba povlačili se prema šumama i nekim selima koja su bila većinska muslimanska. Je li to tako bilo u to vrijeme?

Svjedok: Pa tako je bilo u to vrijeme.

Branilac: Tako je bilo, naravno, vrlo korektno. Dobro. E sad, Vi dobro poznajete Racković Vitomira, pričali ste to danas, i njegovu familiju. Jeste, jeste li Vi bilo kada od Racković Vitomira, Vi lično, pretrpili bilo kakvu štetu?

Svjedok: Ne.

Branilac: Dobro. Početak sukoba u Višegradu se smiruje dolaskom Užičkog korpusa, slažete se sa mnom?

Svjedok: Da li se smiruje to, to je, upitno je to.

Branilac: Pa Vi ste govorili da, da, da su vođeni pregovori i da je dogovoreno da se stanovništvo koje se povuklo...

Svjedok: Da.

Branilac: Prema...

Svjedok: Da.

Branilac: Goraždu...

Svjedok: I to vrlo kratko.

Branilac: Vрати.

Svjedok: Jeste, vrlo kratko je bilo to sve.

Branilac: Dobro. Ali se smirila situacija...

Svjedok: Ma to je...

Branilac: Dolaskom....

Svjedok: Sve prividno bilo.

Branilac: Je li bilo stradanja u vrijeme boravka Užičkog korpusa?

Svjedok: E pa ne znam ja, ja sam bio do tad, ja sam bio tu samo kod kuće, a šta se dešavalo..

Branilac: Da, dobro.

Svjedok: Na periferiji, ja ne znam.

Branilac: Dobro. Samo ovo u uvodnom dijelu još jedno pitanje sam ovaj preskočio. Slažete se sa mnom da su i srpsko i muslimansko stanovništvo naoružavali se pred izbijanje rata na tom području, muslimansko iz Goražda, a srpsko iz Srbije? Jesam li u pravu?

Svjedok: Sad to ne, ne sa tim se ne slažem.

Branilac: Ne slažete se?

Svjedok: Ne slažem.

Branilac: Ni odakle se muslimanski narod nije naoružavao?

Svjedok: Ne, zato što ne znam.

Branilac: A imate li infor., ne znate.

Svjedok: Ne znam.

Branilac: A imate li, znate li kako su se Srbi naoružavali?

Svjedok: Pa dala je, država im dala, vojska im davala, dovlačili kamionima...

Branilac: Aha.

Svjedok: Kamionima oružje i davali him.

Branilac: Dobro.

Svjedok: Dijelili po kućama.

Branilac: A iz Goražda nije dovlačeno za...

Svjedok: Ma kako Goražde bolan...

(preklapanje)

Branilac: Po Vašem saznanju.

Svjedok: Mi smo bijeda bili.

Branilac: Dobro, polako, idemo dalje. Nećemo tenzija. Do sad smo fino pričali. E sad, Vi ste rekli da ste se negdje 20 do mjesec dana zadržali jesam Vas dobro shvatio u, u Goraždu, pa ste se vratili?

Svjedok: Jeste.

Branilac: Dobro. I one barikade ste prošli.

Svjedok: Jeste.

Branilac: Bez incidenata.

Svjedok: Jeste.

Branilac: Pregledani jeste, ali Vas niko nije dirao, dobro. Bili ste i boravili u tom selu u Kaberniku je li tako?

Svjedok: Bio sam, bio sam, jeste.

Branilac: Ono, ono je bilo tada, objekti su bili svi čitavi? Rekli ste upada je bilo u neke kuće...

Svjedok: Pa dobro, bilo je...

Branilac: Preturanja.

Svjedok: Prije, prije dan sve je sagorelo, prije dan nego što se desilo ovo, to je bilo sve spaljeno.

Branilac: Ne, kad ste se Vi vratili?

Svjedok: Kad sam se ja vratio taj dan...

Branilac: Je li bilo čitavo selo?

Svjedok: Čitavo selo je bilo.

Branilac: Aha, dobro.

Svjedok: A sutran bilo je spaljeno komplet.

Branilac: E, kad se Vi vraćate, Vi ste nabrojali Vašu porodicu, Vašeg brata...

Svjedok: Jesam.

Branilac: Snaju, majku, strinu, a gdje su ostali muškarci iz sela?

Svjedok: Ostali, selo je dru., selo je i dalje, ja ne znam.

Branilac: Ne znate gdje su?

Svjedok: Ne znam ja.

Branilac: Nema ih uglavnom u selu?

Svjedok: Ne znam, oni su tamo odselili, šta su gdje su...

Branilac: Dobro, dobro.

Svjedok: Ja ne znam.

Branilac: Dobro, dobro. E sad idemo onaj momenat, dolazi ta grupa vojnika sa žutim, kako ste rekli TAM-ićem je li tako?

Svjedok: Jest, TAM-ićem, jeste.

Branilac: Ko vozi taj TAM-ić?

Svjedok: Gospodin Vito.

Branilac: Vito, odnosno...

Svjedok: Racković.

Branilac: Znači Racković Vitomir, Vito vozi taj TAM-ić?

Svjedok: Da.

Branilac: Jeste Vi to vidjeli?

Svjedok: Očima lično vidio ja.

Branilac: Vidili ste kad ga vozi i dovozi u selo?

Svjedok: Jeste.

Branilac: Dobro.

Svjedok: Vidio ga lično.

Branilac: Dobro. Možete li opisati malo njegov izgled iz tog perioda? Rekli ste da je imao SMB uniformu...

Svjedok: SMB uniforma...

Branilac: Dobro.

Svjedok: Bio je zaneobrijan, zašišan, eto ta., bio je kosa mu bila velika, eto tako znate, to je na prvi pogled sve to.

Branilac: Aha, aha. Je li nosio kakvu kapu možda, fantomku...

Svjedok: Ništa, nije kapu nosio.

Branilac: Nešta...

Svjedok: Nije kapu, nije.

Branilac: I koje ste rekli da je imao oružje?

Svjedok: Automat.

Branilac: Automat?

Svjedok: Automat, jeste, jeste.

Branilac: Kakav automat, koje je to oružje?

Svjedok: Ono kalašnjikov onaj, bolan.

Branilac: To je automatska puška?

Svjedok: Pa, kalašnjikov onaj, sa onim redenicima ono, puška eto hajde.

Branilac: Ne, ne, ipak da, da znamo, opišite malo kako je izgledala, evo?

Svjedok: Pa zna se kalašnjikov, šta je puška.

Branilac: Jel' onaj automat dobošar, evo da Vam ja pomognem?

Svjedok: Pa nije dobošar, nije.

Branilac: Jel' onaj mali kratki '56-tica?

Svjedok: Nije, nije, nije.

Branilac: Jel' onda automatska puška?

Svjedok: Automatska puška, pa ja to je to.

Branilac: A to.

Svjedok: Automatska puška sa rede., sa onim, onim redenicima punim municije.

Branilac: Aha.

Svjedok: E tako.

Branilac: Aha. Je li, je li ovaj, kakav je kundak onaj bio?

Svjedok: Pa to je kratka ona klasično, klasično je to sve bilo.

Branilac: Kako klasično? Imaju dvije vrste, samo imaju dvije vrste.

Svjedok: Pa ima veći, ima...

Branilac: Vi ste bili vojnik...

Svjedok: Ne poznajem ja, ja sam vojnik, ali ja ne poznajem to baš oružje tako kakvo, dugo, ovo, ono, ja to ne poznam.

Branilac: Pa služili ste vojsku jel' tako?

Svjedok: Pa služio sam ja vojsku, ali nije tad bilo kalašnjikova kad sam ja '70-tih godina, nije hi bilo, tek kasnije je kalašnjikov izašao.

Branilac: A izašo je ranije, ali nećemo....

(preklapanje)

Svjedok: ...počelo proiz....

Branilac: O tome.

Svjedok: Dobro, nije, nije bitno.

Branilac: Znači ne možete opisati oružje koje je on imao?

Svjedok: Ma on je, ja sam to rekao, koje je oružje.

Branilac: Ma otići ću, bar meni nejasno, ali dobro. Ako Vi ne možete to preciznije reći s kakvim kundakom je bio taj....

Svjedok: A kundak, pa kundak, klasičan kundak koji ide, kundak klasični. Šta ja znam kakav je, on je bio od mene daleko jedno 40, 50 metara.

Branilac: Aha.

Svjedok: Pa ja.

Branilac: 40, 50 metara.

Svjedok: Pa ja.

Branilac: Dobro. A koje doba dana je to bilo?

Svjedok: Oko dva sata popodne.

Branilac: Oko dva sata popodne. Kakav je bio dan?

Svjedok: Bio lijep dan vedar, prilično tako.

Branilac: Aha. I on tada naređuje Vama i Vašem bratu da se popnete na taj kamion i ovih nekoliko lica još jel' tako?

Svjedok: Da. Oni su gore, ta lica su sva gore bila koje sam nabrojao jel'. I on sad kaže naša vojska izgibe, kaže, a vi ovde....

Branilac: Čuli smo to, nemojte...

Svjedok: E to ste čuli jeste.

Branilac: Da.

Svjedok: I kaže bratu i bratiću, kaže penji se, penji se na auto.

Branilac: Aha. On kaže?

Svjedok: On lično.

Branilac: A ostali šta rade vojnici?

Svjedok: Ništa, oni gore samo nijemo to posmatraju, gore gledaju šta se dešava.

Branilac: Ti njegovi vojnici jel'?

Svjedok: Ti njegovi vojnici, jeste.

Branilac: Aha, tako ste Vi. A kako se Vama obraća?

Svjedok: Meni je, ja, ja sam ga zamolio, kažem, reko Vito daj molim te da uzmem džemper hladno mi je...

Branilac: Dobro.

Svjedok: I tako da ja iz kuće...

Branilac: Dobro, rekli ste i to.

Svjedok: E reko sam.

Branilac: Vi, Vi ste tu bili ponajmlađi od muškog svijeta da kažemo, slažete se?

Svjedok: Da, ali na autu je bilo mlađih još, ali eto.

Branilac: Ne, ne govorim od muslimanskog stanovništva.

Svjedok: Dobro.

Branilac: Od onih koji su, jel' tako?

Svjedok: Dobro.

Branilac: Aha. I on Vas pušta da idete po džemper.

Svjedok: Jeste, kaže hajde...

Branilac: I Vi bježite.

Svjedok: Uzmi, uzmi džemper i vra., vrati se.

Branilac: I Vi bježite?

Svjedok: I ja bježim.

Branilac: I niko za Vama ne juri da Vas stigne?

Svjedok: Pa ne može zato što me ne vide oni znaš, zato što me oni nisu vidili iz, iz auta, pošto sam išo kroz šljivik.

Branilac: Aha, dobro. I tu je na, na, na kamionu i RV-2?

Svjedok: Jeste.

Branilac: I ona posle odlazi sa Vama...

Svjedok: Jeste. Ide.

Branilac: Ide sa Vama iz tog sela tako ste kazali.

Svjedok: Ide, ide, jeste.

Branilac: Dobro sam to zapisao. A kad je Vi vidite u međuvremenu ponovo? Ako je ona kamionu...

Svjedok: Pa čekaj, na kamionu ... je plakala pusti mi ...

Branilac: I pustio je.

Svjedok: I on je pustio.

Branilac: E Vi ste se znači kad ste....

Svjedok: E onda on kaže diži se hajde, hajde sad diži se Hamede ti i ti (*nejasno*)....

Branilac: Dobro. I Vi ste pobjegli, i posle ste se ponovo vratili.

Svjedok: E posle, naveče se vratio da bi njih izveo, i ženu, djecu i sve njih da bi izveo.

Branilac: I onda zajedno odlazite svi?

Svjedok: I onda zajedno idemo....

Branilac: Međeđa i dalje...

Svjedok: Dalje idemo.

Branilac: Kroz život kud Vas je već vodio.

Svjedok: Jeste, jeste, jeste.

Branilac: Dobro. I to je i RV-2 isto tako?

Svjedok: Jeste, jeste, jeste.

Branilac: Dobro, dobro. E sad, sve se to dešava negdje, Vi ste kazali početkom šestog mjeseca?

Svjedok: Pa to je tu, ja ne znam tačno datum, al' tu je to.

Branilac: Aha. Vi znate gdje je selo Lijeska, jel' tako?

Svjedok: Kako da ne, bolan, odrasto, tu školu završio.

Branilac: Aha.

Svjedok: Svakodnevno prolazio.

Branilac: Znali ste mnogo ljudi iz tog sela?

Svjedok: Ma kako i dan-danile znam sve.

Branilac: Ko je živio u tom selu?

Svjedok: U tom selu?

Branilac: Koje stanovništvo, ja?

Svjedok: Ja sam '48-mo, znam sve i jednog čovjeka.

Branilac: Ne, ne koje nacionalni...

Svjedok: Evo primjer ja da uzmem ja, gledaj, uzmimo dole Markoviće....

Branilac: Samo sam htio koje nacionalne strukture.

Svjedok: Samo su bili Srbi.

Branilac: Srbi, dobro. E, po Vašem odlasku iz Vašeg sela, ostaje li to selo čitavo, ili je spaljeno?

Svjedok: Ja kad sam otišao, ja kad sam, ostalo je čitavo. Ja kad sam otišo čitavo je ostalo selo.

Branilac: Pa Vi ste onda otišli daleko posle 01. juna. 01. juna je to selo spaljeno, slažete se?

Svjedok: 01-vog, 01. juna?

Branilac: Tako je.

Svjedok: Pa ne znam ja.

Branilac: Komplet selo spaljeno.

Svjedok: Ne znam, ja sam se borio...

Branilac: I nijedna kuća nije ostala?

Svjedok: Ne znam ni ja.

Branilac: Dobro, evo ja tvrdim tako.

Svjedok: Ne znam, ja to ne znam.

Branilac: Dobro, Vi to ne znate.

Svjedok: Jeste.

Branilac: Jeste li poznavali, evo pitam samo kratko za nekoliko lica, jeste li poznavali Radovanović Sašu?

Svjedok: Ne.

Branilac: Niste.

Svjedok: Ne znam.

Branilac: Jeste li poznavali Trifković Đorđa?

Svjedok: Jesam.

Branilac: Jeste li poznavali Sikirić Željka?

Svjedok: Ne.

Branilac: A Masal Miljka?

Svjedok: Ne.

Branilac: Masal Radoja?

Svjedok: Ne.

Branilac: Evo i Šimšić Dragana, eto neću Vas više pitati?

Svjedok: Ne.

Branilac: Ustvari Dragomira?

Svjedok: Ne znam, ne, ne znam.

Branilac: Ne znate. To su sve ljudi iz Donje Lijeske...

Svjedok: Ne znam ja....

Branilac: I sve ljudi koji su...

Svjedok: Ne znam ja to...

Branilac: Izginuli prije 01. juna....

Svjedok: To ja ne znam.

Branilac: Ili, ili 01. juna.

Svjedok: To ja ne znam. To ja ne znam.

Branilac: Aha, aha, dobro. A jeste znali Samardžiće?

Svjedok: Samardžiće?

Branilac: Tako je.

Svjedok: Znao sam gore, to je na Lijesci, znao sam jednog čovjeka on je gore jedini bio....

Branilac: A rekli ste da ste znali Markoviće?

Svjedok: A Markoviće sam znao?

Branilac: A Pericu Markovića?

Svjedok: Kako?

Branilac: Pericu?

Svjedok: Nisam, nisam.

Branilac: Niste ga znali?

Svjedok: Ne znam.

Branilac: A i on je iz tog područja i tu je poginuo.

Svjedok: Pa ne znam ja.

Branilac: U to vrijeme.

Svjedok: Ja ne znam. Ja sam starije znao, a ove mlađe nisam.

Branilac: Uglavnom možemo li se složiti u jednom, da je do Vašeg odlaska iz sela bilo i srpskih sela stradalih i poginulih srpskih i vojnika i civila isto ko što je bilo popaljenih i muslimanskih sela i ubijenih i muslimanskih vojnika i civila, do Vašeg odlaska?

Svjedok: Da Vam kažem, ja to ne znam, šta se dešavalo u srpskim, kad ja tu nisam imao pristup.

Branilac: Jeste li čuli kad?

Svjedok: Ma od koga ću čuti?

Branilac: Nikad do sad niste čuli?

Svjedok: Ma jesam čuo sad, posle sve kad se završilo...

Branilac: E šta ste čuli, evo hajde.

Svjedok: E pa eto to što ste Vi rekli.

Branilac: Da je bilo toga?

Svjedok: Pa ja.

Branilac: Aha, dobro. Hvala Vam, nemam više pitanja za Vas.

Sudija: Hvala. Optuženi imate Vi pitanja svjedoku?

Optuženi: Nemam.

Sudija: Hvala. Ima li dodatnih pitanja?

Tužilac: Nema časni sude.

Sudija: Hvala. Imaju li članovi vijeća pitanja? Nemaju. Nemam ni ja. Hvala Vam što ste se odazvali na poziv suda, Vi ste slobodni možete ići.

Svjedok: Mislim dao sam sve pravilno i korektno stvarno, neka mi kaže ako sam bilo šta ja.

Sudija: To Vam je i obaveza.

Svjedok: I to mi je obaveza bila...

Sudija: I građanska dužnost.

Svjedok: I dužnost. Ja bi zamolio ako neka kažu gdje su oni sad, gdje su sad da ih sahranimo. To nije Vaše i eto to. Hvala i Vama. Prijatno i do viđenja.

Sudija: Do viđenja. Ovako, s obzirom da je vrijeme redovne kontrole mjera, mjera zabrane, tužoče možete se očitovati u pogledu?

Tužilac: Mogu časni sude.

Sudija: Izvolite.

Tužilac: Smatram da, da ne postoje i nove činjenice i okolnosti koje bi ukazale da, da se te mjere koje su određene ukinu. Prema tome predlažemo da se donese rješenje kojim se utvrđuje da i dalje postoje okolnosti i za izrečenim mjerama zabrane prema optuženom Racković Vitomiru.

Sudija: Hvala. Hvala tužioče. Odbrana izvolite.

Branilac: Ja smatram da je došlo vrijeme da se te mjere zaista ublaže, da se optuženom omogući bar ono njegovo ustavno pravo da može ovaj, boraviti u objektima svoje vlasništvo. To je jedno. Drugo, da se ublaži ta mjera, znači mjera zabrane njegovog kretanja i da mu se omogući da on može se kretati na području opštine Višegrad. Znači, barem u ovom momentu nam je to potrebno, jer zaista ja kad dođem u Višegrad da se upoznam bar geografski gdje se koje selo nalazi. On meni, ili mora nekoga platiti da me vodi, ili je red da pođe on sa mnom da mi pokaže gdje je to selo, on čovjek ne smije, jer su te mjere takve. Mislim da su nepotrebne i da zaista ovaj, ublažavanjem njihovim da može se kretati na području opštine Višegrad, u ovom momentu bi bili, bili zadovoljeni i neki, neke osnovne potrebe odbrane, a i ni jedan, ni jedan razlog ne postoji da bi ublažavanjem te mjere on izvršio bilo kakav uticaj na vođenje krivičnog postupka. On se odaziva pozivu i prije optužnice

i ovaj, po potvrđivanju optužnice sve ove radnje koje su bile do sada, evo i sada uredne i mislim da bi to bilo vrlo fer da se te mjere ublaže, to je moje.

Sudija: Hvala. Optuženi imate li Vi šta dodati izlaganju branioca?

Optuženi: Nemam.

Sudija: Hvala. Odbrana je dostavila i prijedlog za postavljanje dodatnog branioca. Sud će odlučiti uskoro u vezi, u vezi Vašeg prijedloga, tako da, samo morate zbilja treba da znate da su budžetska sredstva izuzetno ograničena, al' u svakom slučaju kakva god odluka da bude, vijeće smatra da neće biti odbrana oštećena.

Branilac: Ja mislim da sam, izvinjavam se, da sam tu prilično opširno iznio razloge, a evo i ovo što sam sad maločas govorio u pogledu ovih mjera i njegovog zdravstvenog stanja i ono šta prati tužilaštvo i godine koje stoje iza toga u ovoj istrazi, da zaista mišljenja sam na kraju da pravda nema cijenu.

Sudija: U redu. Sljedeće ročište je, samo malo, srijeda 19-ti. Tužioče prijedlog dokaza?

Tužilac: Časni sude, za sljedeći glavni pretres predlažemo da se pozove zaštićeni svjedok RV-5. Tužilaštvo je već prije nekih sedam, osam dana dostavilo odbrani podatke, kojim se ukazuje koji je to svjedok.

Sudija: U redu. I možete sad da odete sa tužiocem da vidite te, da pregledate spis, da vidite te. Ja vjerujem da je tužilac dostavio sve, sve dokaze koji su išli uz optužnicu.

Branilac: Ja bi volio ako kolega može da to pripremi, pa da ne idemo sad u ovom momentu, nek' pripremi pa mi kaže dođi sutra, prekosutra, ja sam često ovde u ovoj zgradi...

Sudija: Aha, dobro.

Branilac: Mogu otići narednih dana, al' eto neka pripremi, da ne idemo sad odmah.

Sudija: Dobro. Ukoliko nema pitanja...

Tužilac: Časni sude, ja sam rekao, znači u tužilaštvu postoji, postoje samo dvije izjave, znači ja pozivam branioca, da evo znači odmah odemo u tužilaštvo da pogledamo spis Racković Vitomira.

Sudija: U redu. Ukoliko nema pitanja, zaključujem današnje ročište. Zahvaljujem, do viđenja.

Stručni saradnik: Molim ustanite.

Transkript sačinila:

Spomenka Belko

19.03.2014. godine